

JOAN F. MIRA

*“Abans
ens parlaven
de nosaltres
—de cada un de
nosaltres—
els misteris de la fe,
els confessors,
els sants
i les marededéus.
Ara ens queda
l’astrologia.
I no diguen que
l’economia,
la bioquímica,
la psicologia
clínica, la ciència
de les hormones o la
sociologia poden,
totes juntes
o una a una,
fer el mateix paper.
No senyor.”*

El cel i la terra

A la raciona... de les arts i de les ciències... que p...
any del nou segle 10.000 astròlegs professionals treballant a ple rendiment. A França, pàtria dels amants exemplars, el 47% de les dones fa més cas dels consells de l’horòscop que dels companys o marits. I així aniríem acumulant xifres i percentatges, a França o en qualsevol altre país de l’occident industrial, culte, educat, bioquímic, informàtic i lector de ciència-ficció i de novel·les d’aventures. Ja no és només el cas i el fet que François Mitterrand, a més de tenir una cort poc exemplar, tenia com a astròloga titular madame Elisabeth Teissier, gran dama de la professió, i que Charles de Gaulle consultava regularment un Maurice Vasset, alias Regulus i que Ronald Reagan, un cert Juan Carlos (això afirma *L’Express*, jo no en sé res: quin Juan Carlos deu ser?, i com ho saben, ells?), i altres presidents, sobirans, ministres, directors de banca, etcètera, fan servir habitualment o eventualment consells de part dels planetes. No és només que, com en el bon temps dels emperadors de la Xina, d’Aquilles i d’Agamèmnon, dels babilonis, de Juli Cèsar o dels reis de l’Europa renaixentista, els poderosos del món volen saber quina és la conjunció propícia per comprar i vendre accions, firmar tractats o anar a la batalla. No és només això, i que el president de la república francesa va fer les consultes pertinents sobre conjuncions astrals, ascendents i dominants, en les hores crucials del tractat de Maastricht i de la Guerra del Golf. És sobretot que la fe en els poders del cel sobre la terra va en augment, no decreix amb la ciència i la tècnica, sinó que creix amb la premsa i la televisió.

De manera que la humanitat occidental i científica comença aquest segle —que veurà tan alts prodigis bioquímics i informàtics— amb una fe renovada en un sistema d’explicacions del món i de la vida rigorosament anterior a, i rigorosament incompatible amb, la més elemental explicació racional de la vida i del món. Per començar, l’astrologia només té algun sentit (no dic que tinga algun valor, dic que pot ser comprensible) si la terra és el centre del món, el cel està format per esferes concèntriques de planetes i d’estrelles, i és vàlida la teoria segons la qual les energies del primer motor (“*amor, che mouve il sole e l’altre stelle*”) van irradiant i baixant des de l’empiri a les esferes i a la terra i a tot allò que es mou sobre la terra. Sense la cosmologia mesopotàmica, grega i medieval, sense la física i la metafísica antigues, l’astrologia és només història de la literatura. Però no. Les coses humanes, antigues i modernes, no van exactament d’aquesta manera. El personal necessita seguretat, predicció, saber que ocupa un lloc en algun esquema universal o còsmic, coses així. Sobretot necessitem sentir que som personalment importants, no una combinació de molècules caminant sense sentit sobre una engruna de pols en el vertigen d’una galàxia més aviat mediocre, que és el poc reconfortant panorama de la cosmologia moderna. I ací és on entra l’astròleg: vostè rep l’energia del cel i dels planetes, diu, que és el seu lloc i quin és el seu futur, són set mil la consulta i deu mil la carta astral. El client se’n va convençut, paga content, ara ja sap que tot té algun sentit. “Tothom llegeix l’horòscop, perquè és l’únic lloc de la revista on ens parlen verdaderament de nosaltres”, diu el responsable de la secció a la revista *Elle*. En efecte: abans ens parlaven de nosaltres —de cada un de nosaltres— els misteris de la fe, els confessors, els sants i les marededéus. Ara ens queda l’astrologia. I no diguen que l’economia, la bioquímica, la psicologia clínica, la ciència de les hormones o la sociologia poden, totes juntes o una a una, fer el mateix paper. No senyor. Perquè només pretenen explicar-nos com a part de la terra, no com a part del cel.